

**Optryk fra FREMSKRIDT 1979 nr. 22, side 17:
LIGHEDSPSYKOSEN**

Finanstidende skriver:

»Regeringen forestiller sig en halvering af lønstigningstakten. Begrænses den danske lønstigningstakt væsentligt, vil den kun meget vanskeligt komme mærkbart ned under lønstigningstakten i andre udviklede vestlige lande, så den konkurrenceevneforbedring, der nås ad denne vej, bliver ganske beskednen.

Det betyder, at en sådan – efter de hidtidige erfaringer meget stram indkomstpolitik – skal fastholdes i 10 år eller mere, for at de fornødne resultater af denne økonomiske politik kan nås.

En nøjere overvejelse med hensyn til hvilke ændringer i det økonomiske system, der måtte gennemføres for at muliggøre administration og kontrol af indkomstpolitikken i det private erhvervsliv, må for så godt som alle ikke snævert marxistisk eller anarkistisk indstillede sandsynligvis føre til en forkastelse af en indkomstpolitisk regulering af stor og langvarig stramhed.

Det kan ud fra ovenstående overvejelser fastslås, at den indkomstpolitiske regulering, som regeringen efter 1. januar vil bygge sin økonomiske politik på, bliver uden større rækkevidde og aldrig vil kunne komme til at fungere i henhold til de bombastiske målsætninger herom, som man regelmæssigt fremholder.

Derfor kan der heller ikke igen være nogen rimelighed i at lægge erhvervslivet i meget snævre bånd under henvisning til realiseringen af en indkomstpolitik, der alligevel ikke bliver gennemført.

Bygger politikerne imidlertid deres politik på en forlods umulig indkomstpolitik, vil de efter alt at dømme gøre de økonomiske vanskeligheder for landet endnu større, end de

allerede er.«

Erhvervs-Bladet skriver i en leder:

»Der kommer næppe mere gang i dansk økonomi, når udjævningspolitikken bliver det fremherskende element i den socialdemokratiske politik. Intet land og intet samfund er blevet rigere af at nægte at betale for en særlig kvalificeret arbejdskraft, et særligt initiativ, usædvanlig flid, dygtighed, flair for at se muligheder etc.

Regeringens politik er dikteret af, at indkomsterne skal udjævnes, så de mest fremskridtsskabende kræfter går i stå eller sænker tempoet.

Et samfund gør klogt i at begrænse sin stræben til at sikre lige muligheder og udnytte det enkelte menneskes stærkeste sider, således at slutresultatet for alle bliver det bedst mulige.

Regeringen er som besat af ideologiske fraser, og den gør sig formodentlig ingen forestillinger om, at netop den linie, den er inde på, foruden at give et dårligere produktionsresultat går mest ud over de svageste i samfundet, gør tilværelsen mindre spændende, end den ellers ville være. Det er også en politik, der vil gøre flere afhængige af samfundet, forringe den enkeltes frihed og levne mindre plads for udfoldelse og mulighed for at forbedre samfundets kvalitet.

Hvis det drejer sig om at gøre samfundet til et trist og ineffektivt samfund, er regeringens politik som skabt til formålet. Hvis man derimod ønsker et sprudlende samfund, der udnytter de forhåndenværende muligheder bedst muligt, er det en helt anden politik, der er behov for. Så skal man forbedre de svagestes forhold ved at skabe et bedre produktionsresultat og ikke ved at fordele fattigdom.«